

Liane Moriarty

Drie wensen

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Het kan weleens voorkomen dat je volkomen ongepland de hoofdrol speelt in een uitvoering van je geheel eigen komedie, tragedie dan wel melodrama; compleet met publiek.

Je holt om 's ochtends je bus te halen, je tas zwiert vrolijk heen en weer, en dan struikel je en rol je als een kleuter in een speeltuin over de stoep. Of je zit klem tussen de zwaar ademde, zwijgende meute in een lift en je minnaar vindt het nodig om precies dan iets verschrikkelijks te zeggen ('Pardon?'), of je kind stelt je een preciaire vraag of je moeder gilt haar ernstige waarschuwingen door je mobieltje. Of je schuifelt langs een rij knieën in de bioscoop, lekker vol in de lampen van de camera, en je gooit de inhoud van je bak popcorn in de schoot van een onbekende. Goed, je hebt dus zo'n dag waarop de ellende zich opstapelt en dan krijg je ook nog flink ruzie met iemand in een machtspositie: iemand achter de balie bij de bank, de juffrouw van de stomerij of een peuter van drie.

Dan kun je de stilletjes grijnzende toeschouwers negeren, ze kwaad aankijken of een beetje koket je schouders ophalen. Ben je van het flamboyante soort, dan maak je misschien wel iets van een buiging. Wat je doet maakt eigenlijk niet uit, want je hebt totaal niets te zeggen over jouw rol in de amusante anekdotes die je inmiddels al aan het uitdenken bent; als het je publiek zo uitkomt, beroven ze je gerust van je laatste greintje waardigheid.

Dit overkwam drie vrouwen in Sydney, op een koude avond in juni. (Eerlijk gezegd overkwam hun voortdurend dit soort dingen, maar deze keer was het spektakel compleet.)

Het speelde zich allemaal af tegen de achtergrond van een druk visrestaurant, door de *Sydney Good Food Guide* aangeprezen als 'een restaurant vol verrassingen', en tot het publiek kunnen we alle aanwezigen rekenen, met uitzondering van een handvol welgemanierde zielen. Verder bekeek iedereen de hele show met buitengewoon veel genoeg, alsmede uitpuilende ogen.

Binnen een paar uur werd dit bescheiden incident beschreven en nagespeeld ter vermaak van de thuisgebleven babysitters, huisgenoten en partners. De volgende ochtend waren er ten minste twaalf verschillende versies van in omloop in kantoorruimten en koffiebarretjes, in cafés en op kleuterscholen. Sommige versies waren lachwekkend, andere dropen van de afkeuring; vele waren gecensureerd en een paar aangedikt.

En uiteraard waren geen van die versies hetzelfde.

Het uit de hand gelopen verjaardagsfeestje

Gisteravond? Spannend.

Nee, niet op die manier spannend. Die blind date was een drama. Nee, niet omdat ik nog niet over Sarah heen ben. Ik heb toch gezegd dat ik de markt weer op wil. Nee, het probleem was haar stem. Alsof je naar een steeds wegvallende telefoon zat te luisteren.

Ik ben helemaal niet kieskeurig, man, ik kon dat mens gewoon niet verstaan! Er is een grens aan hoe vaak je iemand kan vragen om dat nog even te herhalen, anders wordt het gênant. Ik heb de hele avond over de tafel gehangen, met gespitste oortjes, en maar gissen naar wat ze allemaal aan het fluisteren was. Op een gegeven ogenblik zat ik goedkeurend te grinniken om iets waarvan ik dacht dat het een grap was, maar dat mens keek me toen ontzet aan.

Misschien is ze wel heel erg leuk, maar ze moeten echt iemand zoeken met betere oren. Bionische oren, bij voorkeur.

Maar vergeet die date. Ik weet zeker dat zij hem ook allang is vergeten. Of nou ja, ik weet eigenlijk zeker dat ze hem niet kan vergeten, want zoals ik al zei, het was... spannend.

Het restaurant zat bomvol en wij hadden een tafeltje naast een groepje van drie vrouwen. Ik had het eerst niet eens in de gaten, want ik had het te druk met mijn lipleesoefeningen. De eerste keer dat ik hun kant op keek, was toen een van die dames het hengsel van haar tasje om mijn stoel hing.

Yep. Zag er goed uit. Hoewel ik die andere... Nou ja, ik loop op de zaken vooruit.

Goed, eerst hadden die meiden het duidelijk gezellig, want je hoorde ze de hele tijd gieren van het lachen, steeds harder. Elke keer als er van hun kant weer een lachsalvo opsteeg, keken mijn date en ik elkaar een beetje mistroostig glimlachend aan.

Tegen elven werden wij ook een beetje vrolijker, want het einde was in zicht. We vroegen om de dessertkaart, en zij stelde in gebarentaal voor om samen een stuk bosbessentaart te delen. Ik heb natuurlijk niet nog even een domper op de zaak gezet door te vermelden dat ik niet van zoetigheid houd. Wat is dat trouwens, dat al die vrouwen zo graag een toetje met je delen? O, wat worden ze er blij van!

Hoe dan ook, aan bestellen kwamen we niet meer toe, want toen gebeurde het. De lichten in het restaurant gingen uit, en toen verschenen er drie serveersters, ieder zeulend met een krankzinnig grote...

... VERJAARDAGSTAART, ongelogen!

En ik zei nog tegen Thomas: 'Mijn hemel! Drie taarten! Voor ieder meisje een! En natuurlijk beladen met van die opzichtige brandende sterretjes. Dat is vragen om brand, als je het mij vraagt.' Nou, en toen zongen ze dus 'Happy Birthday' – drie keer! Thomas vond het maar belachelijk. Ze begonnen steeds harder en luidruchtiger te zingen en op het laatst zong het hele restaurant mee.

Behalve Thomas, natuurlijk. Hij had zich de hele avond al zitten ergeren aan het lawaai van de dames. Hij heeft er zelfs nog over geklaagd bij de serveerster! Mij leken het eigenlijk wel leuke, vrolijke jonge mensen. Enfin, in het begin dan. Dat zwangere meisje lachte nog vriendelijk naar me toen ze even naar het toilet ging.

Ze hebben ieder nog behoorlijk wat van hun taart gegeten. Duidelijk niet op dieet! En toen hebben ze elkaar ook nog flink wat van hun eigen taart gevoerd. Dat vond ik nog wel aardig.

Goed, ik heb ze dus een beetje in de gaten gehouden. Op de een of andere manier intrigeerden ze me wel. Na de taart lazen

ze ieder iets voor aan de anderen. Brieven, dacht ik. Ik heb geen idee wat er in die brieven stond, maar een paar tellen na de voorlezerij begonnen ze me toch tegen elkaar te schreeuwen!

Mijn hemel! Wat een verschrikkelijke ruzie! En iedereen zat naar ze te staren. Thomas vond het vreselijk.

Toen schoof een van de meisjes haar stoel naar achteren, nou, ik heb nog nooit iemand zo woedend gezien! Haar gezicht was helemaal vlekkerig rood, en ze stond maar met een vork te zwaaien en te gillen – ja, echt, te gillen.

Nou, en toen, ik weet niet of ik je dit wel kan vertellen.

Goed dan, maar dan moet je wel iets dichterbij komen, dan kan ik het fluisteren.

Ze stond dus te gillen: 'Jullie hebben met z'n tweeën...

... GODVERDOMME MIJN HELE LEVEN VERZIEKT!

Dus ik denk: wat gebeurt hier, in godsnaam?

Ik zat net aan Sam te vertellen dat ik vast een flinke tip zou scoren van tafel zes, omdat ze het de hele tijd zo gezellig hadden, en omdat ze allemaal behoorlijk hadden gedronken.

Zelfs dat zwangere meisje had twee glazen champagne weggetikt, en dat is niet zo best, toch? Ik bedoel, je kind kan er toch zwakzinnig van worden of zo, van drinken tijdens je zwangerschap?

Hoe dan ook, ik kan gewoon niet geloven dat ze haar eigen zus zoiets aan kan doen. Ik bedoel, ik kan ook best tekeergaan tegen mijn eigen zus, maar dit – wauw! Haar eigen drielingzus ook nog!

Had ik dat al verteld, dat het een drieling was?

Het was hun vierendertigste verjaardag. Ik heb nog nooit een drieling ontmoet, en ze waren heel aardig, dus ik heb er nog naar gevraagd, naar hoe dat nou is. Die twee blonde waren identiek. Ik werd er gewoon eng van. Ik bleef maar naar ze staren toen ik het eenmaal doorhad. Net van die zoek-de-verschillenplaatjes. Echt raar.

Een van hen zei dat het fantastisch was om een drieling te zijn.

Ze vond het geweldig! Die andere zei dat het juist vreselijk was. Dat ze het gevoel had een soort van mutant te zijn, of zo. En die derde zei dat het niks voorstelde, dat het in elk geval niks bijzonders was, en dat het helemaal niet zo anders was dan in andere gezinnen.

En toen gingen ze zitten bekvechten over hoe het precies was om een drieling te zijn. Maar op een leuke manier, weet je wel, grappig.

Dus daarom kon ik het gewoon niet geloven toen ze echt ruzie begonnen te maken. Echte ruzie, weet je, alsof ze elkaar echt haatten. Supergênant, allemaal. Om zoiets en plein public te doen, bedoel ik.

Sam zei dat ik wat afleiding moest bieden met de koffie. Dus ik probeerde zo gewoon mogelijk te kijken toen ik naar hun tafeltje liep, en toen gebeurde het.

Ik zal je wel vertellen: het was zo'n shock dat de kopjes koffie stonden te wiebelen, zo bibberde ik.

Ken je die twee fossielen die altijd één keer in de veertien dagen komen eten, op donderdag? Je weet wel, dat dikke mens, dat altijd de crème brûlée neemt. Met die magere man van d'r, zo'n ouwe chagrijn. Nou ja, hoe dan ook, ik sta daar dus zo erg te trillen dat die man z'n hele glimmende kale kop onder het cappuccinoschuim komt te zitten.

Oké! Oké! Ik wou gewoon even de sfeer neerzetten. Dus, een van die meiden staat op van tafel en begint tegen haar zusjes te schreeuwen. En terwijl ze zo staat te gillen prikt ze de hele tijd in de lucht met haar fonduevork.

Ze hadden die speciale fondue als voorgerecht gehad, met z'n drieën, weet je wel. Ik bedenk me trouwens net dat het eigenlijk mijn schuld was dat die fonduevork überhaupt nog op tafel lag.

Wauw, als ze me daar maar geen proces voor aandoen. Ha.

Goed, dat mens met die vork dus, blijft maar gillen als een of andere gestoorde. En dan gooit ze die vork ineens naar haar zusje. Dat geloof je toch niet?

Nou, die vork, dus, die steekt zo recht in de buik van dat zwangere zusje!

En die blijft daar maar zitten staren naar haar enorme buik, met die vork erin. Het was gewoon te bizar voor woorden.

Dat meisje dat de vork had gegooid, staat daar met die uitgestoken hand bevroren in de lucht. Alsof ze wilde voorkomen dat iets zou vallen en zich toen realiseerde dat ze al te laat was.

En dan – hou je vast – valt ze flauw.

Nee, niet die zwangere. Diegene die die vork gooide.

Ze zakt eerst een beetje in mekaar, en dan valt ze met een enorme smak op de grond, en terwijl ze valt, knalt ze zo, met haar kin, snoeihard op de rand van een stoel.

Ligt ze daar op de grond, helemaal out.

En die zwangere zit daar nog steeds op d'r stoel te staren naar die vork die uit haar buik steekt, en ze zegt geen woord. Ze zit alleen maar te staren, dromerig bijna, en dan pakt ze de vork ineens beet en trekt hem eruit. Helemaal onder het bloed! Echt smerig!

Het hele restaurant is doodstil; weet je wel, zo stil dat het pijn aan je oren doet. Iedereen zit daar maar te staren.

Dus dat derde zusje slaakt iets van een zucht, schudt haar hoofd alsof ze dit zo vaak meemaakt, leunt over de tafel, pakt haar handtas en trekt daar...

... haar mobieltje uit. En toen belde ze een ambulance.

En daarna heeft ze mij gebeld en ben ik naar het ziekenhuis gegaan. Ik bedoel, mijn hemel! Wat een ongelofelijke toestand.

Ze zijn over de dertig, dat stelletje, en ze gedragen zich nog steeds als een stel kinderen. Een beetje en plein public dingen naar elkaar gooien! Om je dood te schamen. En dat ze daar dan ook nog hun verjaardag voor uitkiezen!

Ze moeten maar eens naar een heel verstandige psychiater, vind ik. Nee, echt.

Weet je nog, dat restaurant in de stad, waar we heen gingen toen ze nog klein waren? Dat weet je toch nog wel? Waar de baas ons toen verzocht te vertrekken, omdat Lyn haar glas limonade naar Catriona's hoofd gooide. Wat een blamage was dat! Ik heb

me nog nooit zo vernederd gevoeld. En dan heb ik het nog niet eens over die heerlijke fles shiraz die we daar achter moesten laten. Cat had vier hechtingen nodig.

Het is allemaal jouw schuld, Frank.

Hoezo niet, voor mij is het zo klaar als een klontje.

Nou goed, dan is het jouw schuld én die van Christine.

Christine, Frank, zo heette dat mens dat ons huwelijk heeft kapotgemaakt. Fijn zeg, dus zo belangrijk was het voor jou, dat onsmakelijke gedoe toen.

Ik dwaal helemaal niet af, Frank! Het feit dat ons huwelijk is stukgelopen heeft duidelijk ook veel stukgemaakt bij onze dochters. Wat er vandaag is gebeurd is toch niet normaal! Zelfs niet voor een meerling!

Ik zat nog bij de boekhouder toen ze me belde. Ik wist gewoon niet wat ik moest zeggen!

Wat had ik ook moeten zeggen: 'O, sorry, Nigel, maar mijn dochter heeft net haar kaak gebroken toen ze flauwviel van de shock omdat ze een fonduevork naar haar zwangere zus heeft gegooid'?

En je had ze moeten zien toen ik in het ziekenhuis aankwam. Ze zaten gewoon te giechelen! Alsof het hele gebeuren een goeie bak was. Ik ben toch zo nijdig geworden.

Ik begrijp gewoon helemaal niks van ze.

Doe nou maar niet net alsof jij ze beter begrijpt dan ik, Frank. Jij praat nooit met ze, je flirt alleen maar met ze.

En dan die knoflookwalm! Ze hadden blijkbaar een of andere visfondue gehad als voorgerecht. Ik bedoel maar, wat een idiote keuze! Dat klinkt toch absoluut niet eetbaar.

En weet je wat ik ook denk, dat ze een drankprobleem hebben.

Ik zie niet in wat daar zo grappig aan is, Frank. Ze hadden de baby wel iets aan kunnen doen. Die had zelfs wel dood kunnen zijn.

Onze eigen dochter had ons kleinkind kunnen vermoorden!

Mijn god, dan waren we voorpaginanieuws geweest in een of andere rioolkrant.

*Ik vind helemaal niet dat ik dramatisch aan het doen ben.
Ja, nee, precies, dat zou ik nou ook weleens willen weten. Het
was ook het eerste wat ik aan ze vroeg toen ik daar aankwam.
'Hoe heeft dit allemaal zo uit de hand kunnen lopen?'*

1

Je zou kunnen zeggen dat het allemaal vierendertig jaar geleden is begonnen, toen de twintig jaar oude Frank Kettle, een lange, blonde, hyperactieve voormalige misdienaar, gek werd van lust bij het aanschouwen van Maxine Leonard, een langbenige roodharige dame, die op een paar dagen na negentien was.

Het kakelverse testosteron gierde door zijn systeem. En zij wist best beter, maar ging toch voor de bijl. Op de achterbank van de auto van Franks vader. Twee keer. De eerste keer kwam er een hoop hoofdstoot bij kijken, alsmede gekreun en het hijgerig zoeken naar de beste positie, terwijl Johnny O'Keefe hen vanuit de radio toebrulde. De tweede keer was het langzamer, en tederder, en best fijn eigenlijk. Elvis stelde hun op geruststellende toon voor dat ze hem *tender* moesten liefhebben. In beide gevallen was het resultaat niettemin hetzelfde. Een van Franks uitbundige zaadcelletjes kwam frontaal in aanraking met een van Maxines iets minder enthousiaste eicelletjes, en voorkwam zo een tamelijk saaie reis naar het grote Niets.

In de loop van de volgende dagen, terwijl Maxine kuise afspraakjes had met jongens van het betere soort, en terwijl Frank een brunette met fraaie rondingen op de hielen zat, baanden zich twee pas bevruchte eitjes een weg door Maxines hobbelige eierstokken richting de veilige haven die haar ontzette jonge baarmoeder vormde.

Precies op het moment dat Maxine de uiterst correcte Charlie Edwards toestond om haar lange rode haar voor haar naar achteren te houden, opdat zij haar wangen kon bollen en haar negentien kaarsjes kon uitblazen, maakte een van die eitjes zo-

veel misbaar dat het pardoes in tweeën barstte. Het andere, enkelvoudige eitje nestelde zich gezellig tussen die twee nieuwe, maar identieke eitjes in.

De gasten op Maxines verjaardagsfuif vonden dat ze er nog nooit zo prachtig uit had gezien: slank en stralend, het leek gewoon wel of ze licht gaf! Wie had ooit kunnen denken dat ze zwanger was van een drieling die daar door een of ander katholiek joch was geplaat?

Frank en Maxine trouwden, uiteraard. Op hun trouwfoto's hebben ze allebei die lege, verdoofde blik van iemand die recent een trauma heeft opgelopen.

Zeven maanden later kwam hun drieling schoppend en schreeuwend ter wereld. Maxine, die nog nooit ook maar één baby had vastgehouden, kreeg er ineens drie tegelijk. Het was het meest wanhopige moment in heel haar jonge leven.

Enfin, dit is hoe Gemma het verhaal graag zou willen laten beginnen. Cat zou zeggen dat als je dan toch zo nodig met de conceptie moest beginnen, je net zo goed de hele stamboom kon aflopen. Of beter nog, begin bij de apen. Nee, nog beter, begin met de oerknal! Ik ben toch ook met een oerknal begonnen, zou Gemma dan gnuiven – de oerknal van papa en mama. Ha, ha, humor, zou Cat dan zeggen. Laten we het eens logisch bekijken, zou Lyn vervolgens tussenbeide komen. Het is volkomen duidelijk dat het allemaal begon op die spaghettiavond.

En vanzelfsprekend zou Lyn dan gelijk hebben.

Het was op een woensdagavond, zes weken voor kerst. Zo'n nikserige avond was het. Gewoon een pretentieloze avond, midden in de week, die de vrijdag erop eigenlijk alweer uit hun geheugen gewist had moeten zijn. 'Wat hebben we woensdag ook alweer gedaan?' 'Weet ik veel, beetje tv-gekeken, of zo?'

En dat was ook zo. Ze hingen voor de buis, aten spaghetti en dronken rode wijn. Cat zat in kleermakerszit op de grond, met haar rug tegen de bank en haar bord op schoot. Haar man Dan

zat op het randje van de bank, gebogen over zijn eten, dat op de salontafel stond. Zo aten ze altijd.

Hij had de spaghetti gemaakt, en dus was het stevig gevuld maar tamelijk smaakloos. Zij was de meer begenadigde kok van hen beiden. Dan had eerder een functionele kijk op koken. Hij roerde zijn ingrediënten door elkaar alsof hij beton aan het mixen was, met een arm om de kom geslagen, en met de andere zo heftig kloppend dat je zijn biceps kon zien werken. ‘Nou en, zo lukt het toch ook?’

Cat werd niet door een bepaalde emotie overheerst; ze was niet bijzonder gelukkig, maar ook niet bijzonder verdrietig. Gek eigenlijk, achteraf gezien, dat ze daar zo had gezeten, Dans pasta naar binnen schuivend, en dat ze er zo dom op had vertrouwd dat het allemaal wel goed zat in haar leven. Ze wilde dat ze met terugwerkende kracht naar zichzelf kon schreeuwen: ‘Concentreer je!’

Ze keken naar een programma getiteld *Med School*. Het was een soap over een groep extreem mooie jonge medicijnenstudenten, met glimmend witte tanden en heel ingewikkelde liefdeslevens. Elke aflevering stond bol van bloed, seks en lijden.

Cat en Dan deelden een lichte verslaving aan *Med School*. Elke nieuwe wending van de plot werd door hen met luidruchtig enthousiasme begroet, en ze schreeuwden naar de tv als kleine kinderen naar een poppenkast: ‘Hufter! ‘Dumpen die vent!’ ‘Dat zijn de verkeerde pillen!’

Deze week was Ellie (blond, aanstellerig, heel korte T-shirtjes) in paniek. Ze wist niet of ze haar vriendje Pete (donker, broeierige blik, abnormale spierontwikkeling) moest opbiechten dat ze in een dronken bui was vreemdgegaan met een ru-ziezoekende *guest star*.

‘Kom op, opbiechten die handel!’ zei Cat tegen de televisie. ‘Pete vergeeft je heus wel. Hij snapt het allemaal best.’

Toen kwam er een reclameblok en een of andere manische kerel sprong in een geel jasje rond in een warenhuis, waar hij met een ongelovig vingertje de kerstaanbiedingen aanwees.

‘Ik heb vandaag die beautyfarm geboekt,’ zei Cat, terwijl ze over Dans knie leunde om de peper te pakken. ‘Dat mens had zo’n zalvend spiritueel stemmetje, weet je wel. Ik werd door de telefoon al gemasseerd.’

Voor de kerst trakteerde ze haar zusjes (en zichzelf) op een weekendje weg in een beautyfarm in de Blue Mountains. Ze zouden gedrieën een ‘intense ervaring’ van ‘pure verwennerij’ ondergaan. Ze zouden worden ingepakt in zeewier, gedompeld in modder en volgesmeerd met vitaminerijke crèmes. Dikke pret zouden ze hebben.

Ze was zeer in haar sas met zichzelf, dat ze dat verzonnen had. ‘Wat een goed idee!’ zou iedereen op kerstdag zeggen. Lyn kon absoluut wel wat ontstressen gebruiken. Gemma niet, maar die zou wel doen alsof. Cat zelf was ook niet echt gestrest, of het moest zijn dat ze nog steeds niet zwanger was, terwijl ze inmiddels al een jaar geleden met de pil was gestopt. ‘Staar je er nou maar niet blind op,’ zei iedereen verstandig, alsof ze de eersten waren die haar deze briljante tip aan de hand deden. Blijkbaar weigeren je eierstokken elke medewerking zodra ze merken dat jij je druk zit te maken of je wel zwanger wordt. *Ja, hoor eens, als jij een beetje moeilijk gaat zitten doen, dan sluiten wij de boel gewoon af.*

Er kwam een reclame voor een ziektekostenverzekering, en Dan rilde. ‘Ik haat deze reclame.’

‘Hij is wel effectief. Je kijkt er tenminste beter naar dan naar al die andere reclames.’

Hij deed zijn ogen dicht en draaide zijn hoofd weg. ‘Oké, ik kijk niet, ik kijk niet. Mijn god, ik hoor nog steeds die raspende stem van dat mens.’

Cat pakte de zapper en zette de tv wat harder.

‘Aaah!’ Hij deed zijn ogen weer open en pakte de zapper van haar af.

Kortom, hij gedroeg zich precies zoals altijd. Achteraf herinnerde ze zich dat, en dat maakte het op de een of andere manier allemaal nog erger, want elk moment dat hij net deed

alsof er niks aan de hand was, maakte deel uit van het bedrog.
'Stil, het begint weer.'

Het bedonderde vriendje verscheen weer in beeld, en hij spande zijn griezelige armspieren aan. Ellie keek schuld bewust naar het televisiekijkende publiek.

'Kom op, vertel het hem,' sommeerde Cat haar. 'Ik zou het willen weten als ik hem was. Ik zou het afschuwelijk vinden om de waarheid niet te weten. Opbiechten is echt veel beter, Ellie.'

'Vind je dat echt?' vroeg Dan.

'Jaaa, jij niet dan?'

'Ik weet niet.'

Er gingen geen alarmbellen rinkelen in Cats hoofd. Nog niet het minste klingeltje. Ze zette haar glas wijn op de tafel en voelde even aan een puistje dat precies op dat moment op haar kin was verschenen, ongetwijfeld een kwaadaardige voorbode van haar komende ongesteldheid. Elke maand verscheen het als een officieel waarmerk op haar kin. *Geen baby deze maand voor deze vrouw. Helaas, pindakaas. Nog maar eens proberen!* Als Cat de eerste verraderlijke druppels bloed weer zag verschijnen, slaakte ze een bittere kreet, waarbij ze haar hoofd als een heks in haar nek gooide. Het was zo'n verpletterende anticlimax elke keer, en zo wrang, na al die jaren dat ze in de rats had gezeten dat ze wél zwanger zou kunnen zijn, en na al die maanden van: 'Zijn we echt klaar voor zo'n waanzinnige verandering in ons leven? Ja, of toch niet? Nou goed, laten we nog één maandje van onze vrijheid genieten!'

Niet aan denken nu, zei ze tegen zichzelf. Niet aan denken.

'Cat,' zei Dan.

'Ja?'

'Ik moet je iets vertellen.'

Ze hoorde zijn gewichtige toon en was blij met de afleiding van haar pukkel. Ze dacht dat hij een persiflage op het programma ging opvoeren. 'O, jeetje!' zei ze, en ze neuriede de achtergrondmuziek uit *Med School* die de kijkers ervoor moest waarschuwen dat er iets dramatisch en vreselijks stond te ge-

beuren. ‘Wat dan? Ben je net zo stout geweest als Ellie? Ben je mij ontrouw geweest?’

‘Nou. Ja.’

Hij zag eruit alsof hij zou gaan overgeven, en zo goed kon hij nou ook weer niet acteren.

Cat legde haar vork neer. ‘Dit is een grapje, toch? Dus jij hebt het met iemand anders gedaan?’

‘Ja.’ Zijn mond begon nu een beetje vreemd te doen. Hij zag eruit als een schuld bewust jongetje dat net is betrapt op iets walgelijks.

Ze pakte de zapper en zette de televisie uit. Haar hart bonkte van angst, maar ook van een vreemd dwingend verlangen, een verlangen om te weten hoe en wat. Net zo’n misselijk gevoel van weerstand dat je voelt als je boven op een achtbaan zit: ik wil die top niet over maar ik wil het, ik wil het!

‘Wanneer?’ Ze kon het nog steeds niet geloven. Ze lachte half. ‘Je bedoelt jaren geleden? Toen we net met elkaar gingen? Je bedoelt toch niet pas geleden?’

‘Ongeveer een maand geleden.’

‘Wát?’

‘Het stelde niks voor.’ Hij keek naar zijn bord en pakte een champignon tussen duim en wijsvinger. Halverwege zijn bord en zijn lippen liet hij hem vallen, en hij veegde met de achterkant van zijn hand over zijn mond.

‘Kunnen we even bij het begin beginnen alsjeblieft? Wanneer?’

‘Gewoon, op een avond.’

‘Welke avond precies? En wat deed ik toen?’ Ze ploos haar brein na op de gebeurtenissen van de afgelopen weken. ‘Wélke avond?’

Het bleek dat hij drie weken geleden, op een donderdagavond, een meisje was tegengekomen toen hij na het squashen nog wat was gaan drinken. Zij had hém versierd, en dat vond hij nogal vleierend, want zij was, nou ja, nogal knap. En hij was een beetje dronken en dus was hij met haar mee naar huis ge-

gaan, en van het een kwam het ander. Het had uiteraard verder helemaal niets om het lijf. Hij wist niet waarom hij zo iets ontzettend stoms had gedaan. Misschien kwam het door alle stress op het werk, en, nou ja, je weet wel, dat babygedoe. Maar het zou uiteraard nooit meer gebeuren, en het speet hem heel, heel, héél erg, en hij hield zo ontzettend veel van haar en god, wat was het een opluchting dat hij het nu eindelijk kwijt kon!

Het leek net alsof hem iets interessants en bijzonders was overkomen en dat hij even was vergeten om het aan Cat te vertellen, tot nu dan. Ze stelde hem vragen en hij gaf de antwoorden. ‘Waar woonde ze?’ ‘Hoe ben je thuisgekomen?’

Toen hij klaar was met zijn verhaal zat Cat hem suf aan te starren, wachtend tot ze de pijn ging voelen. Al haar spieren hadden zich strak aangespannen om de klap op te kunnen vangen. Net alsof je bloed gaf en zat te wachten tot de glimlachende laborante je ader had gevonden.

‘Hoe heette ze?’ vroeg ze.

Zijn ogen draaiden weg. ‘Angela.’

Eindelijk. Haar maag keerde om, want dit meisje had een naam, en Dan kende die nog ook.

Ze staaarde naar haar haar eten dat lag te stollen op haar bord en zag elke slangachtige sliert spaghetti met misselijkmakende precisie. De lens van een telescoop was aangeklikt en dat wat ze eerst nog wazig zag, kwam nu scherp in beeld.

Ze staaarde met nieuwe ogen haar woonkamer rond. Losjes geschikte kussens op de bank, een vreemd bont vloerkleed op de glimmende plankenvloer. De boekenkast, uitpuilend van de foto’s, allemaal met zorg uitgezocht en ingelijst als bewijs van hun gelukkige, actieve leven. Kijk dan! We vinden elkaar toch zo lief, en we zijn toch zulke kosmopolieten, en zo fit en zo goedlachs! Kijk ons eens lachen en knuffelen in onze ski-outfits! En hier dan, gierend van de pret net voor we weer gaan duiken! En hier, feestend met onze vrienden! Kijk dan, die ironische blikken naar de camera!

Ze keek weer naar Dan. Best een knappe vent, haar echtge-

noot. Vroeger maakte ze zich daar nog weleens zorgen over, op een prettige, niet-echt-bezorgde manier.

Hij heeft me belazerd, dacht ze, om eens te kijken hoe dat voelde. Het was bizar. Surrealistisch. Een deel van haar wilde gewoon weer de televisie aanzetten en doen alsof dit allemaal nooit gebeurd was. Ik moet nog een rokje strijken voor morgen, dacht ze. En ik moet een lijstje maken van wat ik allemaal nog moet doen voor de kerst.

‘Het stelde echt niets voor,’ zei hij. ‘Het was gewoon een stomme onenightstand.’

‘Ik wil niet dat je het zo noemt!’

‘Oké.’

‘Het is allemaal zo ontzettend fout.’

Hij keek haar onderzoekend aan. Er lilde een spatje tomatensaus onder zijn neus.

‘Er zit eten op je gezicht,’ zei ze bruuut. Ze werd gek van zijn schuldgevoel, en het idee dat zij het recht aan haar kant had gaf haar een gevoel van macht. Hij was de crimineel en zij de politieagent. Een agent van het ruige soort. Zo een die de crimineel bij zijn shirt grijpt en hem tegen de muur ramt.

‘Waarom vertel je me dit nu precies?’ vroeg ze hem. ‘Gewoon omdat jij je daar beter door voelt?’

‘Ik weet het niet. Ik twijfelde steeds. En toen zei jij net dat jij de waarheid zou willen weten.’

‘Ik had het tegen Ellie! Ik keek tv! Ik zat te eten!’

‘Jezusmina, ja, nu is het dus te laat.’

Ze zaten een paar tellen te zwijgen en plotseling wilde ze huilen als een kind van vijf, want Dan was toch haar vriend, haar speciale vriend.

‘Maar waarom dan?’ Haar stem brak. ‘Waarom heb je het gedaan? Ik begrijp niet waar het voor nodig was.’

‘Het had niets te betekenen. Echt helemaal niets.’ Had hij dat van zijn vrienden, dat hij dat moest zeggen? ‘Gewoon zeggen dat het niets om het lijf had. Dat is het enige wat ze willen horen.’

Als zij nu in *Med School* zat, zou er een enkele traan tergend

langzaam en tergend treurig langs haar wang glijden. In plaats daarvan maakte ze vreemde piepgeluiden, alsof ze een eind had hardgelopen.

‘Maak jezelf nou niet zo overstuur. Cat. Liefje.’

‘Niet overstuur!’

Hij legde zijn hand aarzelend op haar arm, maar ze duwde hem wild van zich af. ‘Blijf van me af!’

Ze keken elkaar ontzet aan. Dans gezicht was krijtwit. Cat zat te trillen omdat ze ineens voor het ravijn stond van het besef dat hij dat mens, dat zij nog nooit had gezien, ook had aangeraakt. Echt aangeraakt. En dat hij haar natuurlijk ook gekust had. En al die andere kleine, triviale seksdetails.

‘Heb jij haar beha losgemaakt?’

‘Cat!’

‘Ik bedoel, die beha is natuurlijk hoe dan ook uitgegaan, maar ik wil weten wie dat heeft gedaan, jij of zij? Heb jij het gedaan, terwijl jullie aan het zoenen waren? Was het zo’n moeilijke? Vervelend hè, die lastige haakjes? Dat is alweer even geleden, dat jij je daar druk over hoefde te maken. Zeg, en was het een opluchting toen het eindelijk lukte?’

‘Hou hier alsjeblieft mee op.’

‘Ik hou hier helemaal niet mee op.’

‘Ja, ik heb haar beha uitgedaan, nou goed? Maar het stelde allemaal niks voor. Ik was dronken. Het was helemaal niet zoals bij ons. Het stelde...’

‘... helemaal niks voor. Ja, tuurlijk. En in wat voor betekenisloze standjes hebben jullie het allemaal gedaan?’

‘Cat, toe nou.’

‘En kwam ze klaar?’

‘Hou nou op.’

‘Ach, schatje, maak je maar geen zorgen, hoor. Ze kwam vast. Want jij hebt zo’n ontzettend doeltreffende trukendoos, hè? Ze was je vast heel dankbaar.’

‘Cat, ik smeed je, hou hiermee op.’ Er klonk een trilling in zijn stem.

Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. Het was te warm voor dit soort dingen.

Ze was bang dat ze er niet uitzag. Ze wist het wel zeker. Ze legde haar hand op haar kin en voelde de pukkel zitten. Make-up! Ze had make-up nodig. Make-up had ze nodig, en nieuwe kleren, en een goeie kapper en een filmset met airconditioning. Dan zou ze ordentelijke, wonderschone golven van verdriet voelen, zoals de sterren in *Med School*.

Ze stond op en pakte hun borden op.

Ze voelde iets ondraaglijk kriebelen achter in haar keel. Hooikoorts. Uitgerekend nu. Ze zette de borden weer op de salontafel en niesde vier keer. Bij elke nies deed ze haar ogen dicht en explodeerde in haar hoofd het beeld van een afzakkend behabandje.

Dan liep naar de keuken en kwam terug met een doos tissues.

‘Kijk me niet aan,’ zei ze.

‘Wat?’ Hij hield haar de tissues voor.

‘Ik wil gewoon niet dat je naar me kijkt.’

En toen pakte ze een van de borden spaghetti op en smeed die tegen de muur.

Van: Gemma

Aan: Lyn; Cat

Onderwerp: Cat

LYN! ALARM, ALARM! PAS OP, PAS OP! Ik heb net met Cat gesproken en ze is in een HEEL, HEEL erg slecht humeur. Ik zou je aanraden om haar ten minste de eerste 24 uur niet te bellen of ze wil oppassen op Maddie. Liefs, Gemma.

Van: Cat

Aan: Gemma

Onderwerp: IK

Alarm, alarm, als je mailtjes gaat versturen over mijn slechte humeur zou ik op zijn minst zorgen dat ik ze niet zelf kreeg. Want dan kon ik nog weleens echt een heel slecht humeur krijgen.

Van: Lyn

Aan: Gemma

Onderwerp: Cat

G. voorzichtig met 'aan allen' als je replet op oude mails. Leg adresboek aan!! Cat erg kwaad, denk ik. Kara past op Maddie dus geen probleem. L.

Van: Gemma

Aan: Lyn; Cat

Onderwerp: Kara

Ik heb geen idee hoe ik een adresboek moet aanleggen maar toch bedankt voor de tip. Ik wil je niet ongerust maken maar heb je wel eens gehoord van het SHAKENBABYSYNDROOM? Volgens mij is het heel gevaarlijk om Maddie bij Kara achter te laten. Ik heb haar een keer WAANZINNIG HARD zien schudden met een doos cornflakes. Ze is een tiener, en tieners hebben problemen met hun hormonen, en daar worden ze een tikje gestoord van. Waarom vraag je Cat niet, als haar humeur straks weer een beetje bijgetrokken is? Of ik zeg mijn afspraakje met de goddelijke slotenmaker gewoon af. Dat wil ik best doen, als ik er Maddies leven mee kan redden. Ik hoor het wel.

Liefs, Gemma.

Cat vroeg zich af of haar gezicht er nu anders uitzag. Het voelde wel anders, een beetje gebutst en gezwollen. Allebei haar ogen voelden aan alsof iemand erop had getimmerd. Haar hele lichaam voelde trouwens vreemd broos. De hele dag had ze zich alleen heel voorzichtig kunnen bewegen, alsof ze last had van zonnebrand.

Gek, eigenlijk, hoe ontzettend pijn dit deed, en hoe die pijn ook maar bleef aanhouden. Op haar werk had ze steeds gedacht dat ze een pijnstillert moest regelen, maar dan bedacht ze zich steeds, omdat het hier niet om een fysieke pijn ging.

Ze had die nacht niet veel geslapen.

'Ik slaap wel op de bank,' had Dan aangekondigd, waarbij hij er heroïsch en bleekjes uit had gezien.